

Sygn. akt V U 387/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Romuald Kompanowski

Protokolant Anna Werner-Dudek

po rozpoznaniu w dniu 8 lipca 2015 r. w Kaliszu

odwołania J. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 24 lutego 2015 r. Nr (...)

w sprawie J. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o emeryturę

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 24 lutego 2015 r. znak (...) w ten sposób, że przyznaje odwołującemu J. P. prawo do emerytury poczynając od dnia (...).

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 24 lutego 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. odmówił J. P. prawa do emerytury dla pracowników zatrudnionych w szczególnych albowiem wnioskodawca nie osiągnął wymaganego okresu takiej pracy. Tym samym organ rentowy nie uwzględnił wnioskodawcy do okresu pracy w warunkach szczególnych zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w K. w okresach: 1.08.1977 – 12.09.1987, 2.11.1987 – 31.10.1992 albowiem w wystawionym wnioskodawcy świadectwie pracy, pracodawca nie powołał się na przepisy resortowe w sprawie wykazu prac w szczególnych warunkach.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył J. P. wnosząc o zmianę decyzji i przyznanie prawa do emerytury przy zaliczeniu pracy wykonywanej w latach 1977 - 92 jako okresu pracy w warunkach szczególnych.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd ustalił, co następuje:

Odwołujący J. P. urodzony dnia (...), w okresach: 2.11.1977 – 12.09.1987, 2.11.1987 – 31.10.1992 był pracownikiem Przedsiębiorstwa (...) w K. zatrudnionym na stanowisku kierowcy samochodu. W pierwszym okresie stosunek pracy wygasł w związku z upływem trzymiesięcznego okresu tymczasowego aresztowania odwołującego. Po uchyleniu odwołującemu tymczasowego aresztowania, odwołujący w październiku 1977 r. wystąpił do zakładu o ponowne

zatrudnienie go na stanowisku kierowcy, powołując się na wykonywaną poprzednio w przedsiębiorstwie pracę kierowcy samochodu ciężarowego marki K..

dowód: świadectwo pracy w aktach ZUS, umowy o pracę, pisma i dekrety płacowe w aktach osobowych, częściowo świadectwo pracy w warunkach szczególnych.

Odwołujący w okresie pełnienia obowiązków pracowniczych, wykonywał codziennie i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązki kierowcy samochodu ciężarowego. Były to pojazdy o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, przystosowane do przewozu towarów masowych.

dowód: zeznania świadków: Z. G., Z. P. zeznania odwołującego, częściowo świadectwo pracy w warunkach szczególnych.

Za wykonywaną pracę kierowcy odwołujący miał przyznany dodatek za obsługę pojazdu.

dowód: pisma w aktach osobowych.

Przed podjęciem pracy w (...), odwołujący pracował w (...) na stanowisku piekarz. Będąc pracownikiem tego zakładu, odwołujący został powołany do odbycia zasadniczej służby wojskowej. Służbę taką odwołujący odbywał w okresie 25.07.1975 – 15.07.1977.

/bezsporne/

W okresie odbywania służby wojskowej odwołujący uzyskał kolejne kategorie prawa jazdy - prawo jazdy kategorii C i E.

dowód: życiorys w aktach osobowych.

Łączny okres składkowy i nieskładkowy odwołującego na dzień 1 stycznia 1999 r. wynosi 28 lat 2 miesiące i 5 dni. Odwołujący nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

/ bezsporne /

Ustalając powyższy stan faktyczny sąd dał wiarę zeznaniom świadków. Sąd dał również wiarę zeznaniom odwołującego, przedłożonemu w ZUS-ie świadectwu pracy oraz dokumentom w aktach osobowych odwołującego. Sąd dał wiarę także świadectwu pracy w warunkach szczególnych ale za wyjątkiem potwierdzonego tam nieprzerwanego wykonywania pracy w charakterze kierowcy samochodu ciężarowego gdyż jak wynika ze świadectwa pracy i z akt osobowych, odwołujący w okresie zatrudnienia miał przerwę w wykonywaniu pracy.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z przepisem 32 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17.12. 1998 r. o emeryturach i rentach (Dz. U. nr 162 poz.1118 z póź. zm.) ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącymi pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ustawy.

Osoby urodzone po dniu 31 grudnia 1948 r. w myśl uregulowania zawartego w przepisie art. 184 ust. 1 cytowanej ustawy mogą nabyć prawo do emerytury na powyższych warunkach po osiągnięciu wieku określonego w art.32 ustawy, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy tj. w dniu 1 stycznia 1999 r. osiągnęli:

- okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;

oraz

- okres składkowy i nieskładkowy wynoszący w przypadku mężczyzn co najmniej 25 lat.

Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa wyżej, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych.

Wiek emerytalny, o którym mowa w art. 32 ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym wyżej przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z przepisem § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7. 02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach ... /Dz. U. nr 8 poz. 43 z póź. zm. / za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej "wymaganym okresem zatrudnienia", uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami składkowymi, okresami nieskładkowymi oraz ewentualnie okresami uzupełniającymi / okresy ubezpieczenia rolniczego, okresy pracy w gospodarstwie rolnym /. W myśl § 4 ust.1 cytowanego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy o charakterze osobowym jak i w postaci świadectwa pracy oraz dokumentacji zgromadzonej w aktach osobowych wskazuje jednoznacznie, iż odwołujący legitymuje się dalszym okresem pracy w warunkach szczególnych. Odwołujący wykonywał w okresie 1.08.1977 – 12.06.1987 i w okresie 2.11.1987 – 31.10.1992 prace polegające na kierowaniu samochodem ciężarowym o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Prace takie spełniały warunki wymienione w wykazie A dział VIII pkt.2 załącznika do cytowanego wyżej rozporządzenia. Pracę taką odwołujący wykonywał codziennie i w pełnym wymiarze czasu pracy. Łączny okres wykonywania takiej pracy wynosi 14 lat 11 miesięcy i 12 dni.

Uzupełnieniem tak obliczonego okresu staje się okres odbywania służby wojskowej od dnia 25.07.1975 r. do dnia 15.07.1977 r. Okres takiej służby odbywanej od dnia 1 stycznia 1975 r. wlicza się do okresów pracy w warunkach szczególnych na mocy przepisu art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej w brzmieniu obowiązującym w latach 1975 - 77 pod warunkiem zgłoszenia swojego powrotu do zakładu zatrudniającego w dniu powołania do odbywania zasadniczej służby wojskowej w terminie 30 dni od zakończenia jej odbywania. Ten ostatni warunek został spełniony albowiem odwołujący zakończył odbywanie służby w dniu 15.07.1977 r. a pracę podjął w dniu 1.08.1977 r. Odwołujący przed powołaniem do odbywania służby wojskowej nie wykonywał pracy w warunkach szczególnych identycznej z tą wykonywaną po zakończeniu odbywania służby. Nie oznacza to przeszkód do zaliczenia okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej do okresu pracy w warunkach szczególnych z uwagi na regulację zawartą w § 3 ust. 4 i § 5 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin. W myśl przywołanych w tym miejscu regulacji, żołnierzowi zwolnionemu z zasadniczej służby wojskowej, który przystąpił do wykonywania zatrudnienia w zawodzie wyuczonym w czasie odbywania tej służby w innym zakładzie niż zakład zatrudniający przed powołaniem do odbywania służby wojskowej, okres odbytej służby wlicza się do okresu zatrudnienia na zasadach określonych, nawet jeżeli w dniu powołania do jej odbycia nie wykonywał pracy w warunkach szczególnych. Tak bowiem należy rozumieć użyte w § 5 ust. 1 rozporządzenia zwrot o wliczaniu okresu odbytej służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakresie uprawnień uzależnionych od ilości lat pracy w danym zakładzie lub gałęzi pracy oraz w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie. Odwołujący po zakończeniu odbywania zasadniczej służby wojskowej, w trakcie której nabył zawód kierowcy samochodów ciężarowych o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony (kategoria C) łącznie z przyczepą (kategoria E), podjął w terminie 30 dni od zwolnienia ze służby zatrudnienie w firmie transportowej na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Tym samym na mocy cytowanej ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. i przywołanych przepisów rozporządzenia wykonawczego należało odwołującemu do

wskazanego wcześniej okresu pracy w warunkach szczególnych wliczyć okres służby wojskowej od dnia 25 lipca 1975 r. do dnia 15 lipca 1977 r. Wliczenie wskazanego wyżej okresu odbywania służby wojskowej do badanego w sprawie okresu pracy w warunkach szczególnych sprawi o wypełnieniu przez odwołującego przesłanki 15 – letniego okresu pracy w warunkach szczególnych.

Ubocznie należy stwierdzić, że praca odwołującego w przed powołaniem go do odbywania zasadniczej służby wojskowej spełniała warunki do uznawania jej za wykonywaną w szczególnych warunkach. Odwołujący był bowiem w pełnym wymiarze czasu pracy zatrudniony na stanowisku piekarz co oznacza, iż wykonywał pracę wymienioną w dziale X punkt 11 wykazu A. Zatem sam okres tej pracy wykonywanej w latach 1971 – 75 stanowi również o uzupełnieniu brakującego okresu.

Poza sporem pozostawało spełnienie przez odwołującego pozostałych warunków koniecznych do przyznania emerytury. Odwołujący legitymował się na dzień 1 stycznia 1999 r. ponad 28 - letnim okresem ubezpieczenia i w chwili składania odwołania miał ukończony 60-ty rok życia. Nie był członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Zaskarżona decyzja podlegała więc zmianie jak w sentencji.